

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Milana Taubera a JUDr. Jana Ryby v právní věci žalobce: **tédwa s.r.o.**, se sídlem Praha 6, Družicová 990/19, IČ 272 54 089, zastoupené Mgr. Tomášem Krejčím, advokátem se sídlem Pařížská 204/21, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo kultury**, se sídlem Maltézské nám. 1, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10.1. 2012, č.j.: MK 129/2012 OPP, sp. zn. MK-S 12 264/2011 OPP,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze dne 13.3.2012 se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí Ministerstva kultury (dále též „ministerstvo“ nebo „odvolací orgán“) blíže označeného v záhlaví rozsudku, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru památkové péče ze dne 3.8.2011, č.j.: S-MHMP 87025/2011 (dále též „správní orgán I. stupně“ nebo „magistrát“).

Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně uložil žalobci pokutu ve výši 45 000 Kč podle § 35 odst. 1 písm. h) zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „památkový zákon“), a to za umístění velkoplošného reklamního zařízení s nápisem „O nakupování víme vše, www.centrumchodov.cz“, a dvou kusů nasvětlovacích reflektorů, upevněných na fasádě budovy č.p. 48, postavené na pozemku parc. č. 513 v k.ú. Smíchov, obci Praha, nacházející se na území památkové zóny Smíchov, vymezené vyhláškou hlavního města Prahy č. 10/1993, o prohlášení části území hl.m. Prahy za památkové zóny a o určení podmínek jejich ochrany, a to bez závazného stanoviska příslušného správního orgánu vydaného podle § 14 odst. 2 památkového zákona. Pokuta byla uložena za umístění zařízení na předmětné budově v období od července r. 2010 do 31.5.2011.

Žalobce v podané žalobě vyjádřil nesouhlas s napadeným rozhodnutím a své námitky vyjádřil v následujících žalobních bodech:

V prvním žalobním bodu žalobce uvedl, že žalovaný i správní orgán I. stupně nerespektují zásadu vyplývající z § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu v platném znění (dále jen „správní řád“), která stanoví povinnost správnímu orgánu zjistit všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Žalobce konkrétně namítá, že nebyly splněny podmínky pro uložení pokuty, neboť podle § 35 odst. 1 písm. h) památkového zákona je odpovědný za správní delikt spočívající v umístění reklamního zařízení na nemovitost bez závazného stanoviska správního orgánu ten subjekt, který ho tam umístil. Žalobce v daném případě namítá, že ve správním řízení se nepodařilo prokázat, že tím subjektem, který umístil reklamní zařízení na fasádu předmětné nemovitosti, je žalobce.

Ve druhém žalobním bodu upozorňuje žalobce na procesní pochybení správních orgánů.

Žalobce konkrétně namítá, že správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí dříve, než mu uplynula lhůta k vyjádření se k podkladům shromážděným správním orgánem.

Odvolacímu správnímu orgánu vytýká žalobce, že zamítl jeho odvolání jako nepřipustné z důvodu nepředložení plné moci.

Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadená rozhodnutí zrušil a pokud rozhodnutí nezruší, aby využil svého moderačního práva a rozhodl o upuštění od uložení pokuty či o jejím snížení.

V písemném vyjádření k žalobě ze dne 9.8.2012 navrhl žalovaný zamítnutí žaloby a k jednotlivým námitkám uvedl následující:

– *k námitce, že žalobce není subjektem, jenž by reklamní zařízení umístil na předmětnou nemovitost*, že jde o účelové tvrzení ve snaze vyhnout se odpovědnosti za porušení povinnosti dle § 14 odst. 2 památkového zákona. Z nájemní smlouvy č. 84/0/OOA/07 ze dne 30.11.2007 mezi žalobcem jako nájemcem a Městskou částí Praha 5 jako pronajímatelem, vyplývá, že žalobce je tím subjektem, který je jako uživatel části fasády předmětné budovy povinen si k zamýšlenému umístění nebo odstranění zařízení předem vyžádat závazné stanovisko příslušného správního orgánu státní památkové péče. Tuto povinnost však žalobce nesplnil.

Z dopisu jednatele žalobce ze dne 9.3.2011 je zřejmé, že žalobce nijak nerozporoval, že právě on je v případě správního řízení odpovědnou osobou. Následný obrat v tvrzení žalobce, že odpovědným subjektem je jeho domnělý obchodní partner, má vliv na hodnocení věrohodnosti jeho jednotlivých tvrzení. Tvrzení účastníka, že nepředpokládal, že umístění zařízení bez předchozího závazného stanoviska je v rozporu s právními předpisy, je nepravdivé, neboť již s účastníkem bylo vedeno několik sankčních řízení za neplnění stejné skutkové podstaty správního deliktu. Tvrzení, že reklamní zařízení na předmětnou nemovitost měl umístit obchodní partner žalobce nebylo žalobcem nijak doloženo a žalobce sám porušil povinnost danou v § 50 odst. 2 správního řádu, dle něhož jsou účastníci povinni při opatrování podkladů pro vydání rozhodnutí poskytnout správnímu orgánu veškerou potřebnou součinnost. Současně žalobce porušil povinnost v § 52 správního řádu, dle něhož jsou účastníci povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení;

– *k návrhu žalobce o upuštění nebo snížení pokuty*, že pokuta nebyla uložena ve zjevně nepřiměřené výši a žalobce ani neuvádí skutečnosti, na základě nichž by bylo možno k takovému závěru dospět. Uložená pokuta odpovídá ekvivalentu pouhých 2,25 %

z maximální možné výše pokuty, která činí 2 000 000 Kč, tj. při samotné dolní hranici zákonného rozpětí.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobce (výzva doručena žalobci prostřednictvím jeho zástupce dne 6.4.2012) ani žalovaný (výzva doručena dne 16.7. 2012) ve stanovené lhůtě dvou týdnů svůj nesouhlas s takovým projednáním věci nevyjádřili (§ 51 s.ř.s.).

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Nejprve se soud zabýval námitkami obsaženými *ve druhém žalobním bodu*, v němž žalobce upozorňuje na procesní pochybení správních orgánů.

K námitce, že *správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí dříve, než mu uplynula lhůta k vyjádření se k podkladům shromážděným správním orgánem*, soud zjistil ze správního spisu, že rozhodnutím ministerstva ze dne 18.5.2011, č.j. MK 27 430/2011 OPP, sp.zn. MK-S 6601/2011 OPP bylo zrušeno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 21.3.2011, č.j. S-MHMP 87025/2011 mimo jiné i z důvodu, že se správní orgán I. stupně dopustil pochybení procesního charakteru, když sice účastníka řízení k vyjádření se k podkladům vyzval, avšak na konec určené lhůty nevyčkal a rozhodnutí vydal před jejím uplynutím. Vydání napadeného rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru památkové péče ze dne 3.8.2011, č.j.: S-MHMP 87025/2011 předcházela přípis magistrátu ze dne 13.7.2011, č.j. S-MHMP 87025/2011, kterým správní orgán I. stupně zástupci žalobce sdělil jednak, že v předmětné věci již byly shromážděny dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí o uložení pokuty, a jednak mu s poukazem na § 36 odst. 3 správního řádu stanovil lhůtu sedmi dnů, v níž se může s podklady seznámit a uplatnit k nim námitky. Žalobce na uvedenou výzvu reagoval přípisem ze dne 26.7.2011 (doručeným magistrátu dne 29.7.2011, v němž vyjádřil své stanovisko k projednávané věci.

Z chronologického seřazení uvedených úkonů jednoznačně vyplývá, že žalobcem vznesená námitka nemohla být úspěšnou ve vztahu k napadenému prvostupňovému rozhodnutí. Účastník řízení byl s touto námitkou úspěšný, avšak ve vztahu k rozhodnutí magistrátu ze dne 21.3.2011, č.j. S-MHMP 87025/2011 a uvedená procesní vada byla následně odstraněna.

K námitce, že *odvolací orgán zamítl jeho odvolání jako nepřípustné z důvodu nepředložení plné moci*, soud ze správního spisu zjistil, že rovněž tato námitka nemůže být úspěšnou, neboť žalobcem uváděná procesní vada se vztahuje k rozhodnutí ministerstva ze dne 3.11.2011, č.j.: MK 55 436/2011 OPP, které však není napadeným rozhodnutím. I tato vada již byla odstraněna, a to rozhodnutím ministerstva ve zkráceném přezkumném řízení ze dne 1.12.2011, č.j. MK 62 639/2011 OOP, kterým bylo rozhodnutí ministerstva ze dne 3.11.2011, č.j.: MK 55 436/2011 OPP zrušeno a následně bylo vydáno ministerstvem napadené rozhodnutí ze dne 10.1. 2012, č.j.: MK 129/2012 OPP, sp. zn. MK-S 12 264/2011 OPP.

Protože soud neshledal žádné procesní vady, které by vedly ke zrušení napadených rozhodnutí, zabýval se následně námitkami uplatněnými v *prvním žalobním bodu*, kdy žalobce namítá jednak v obecné rovině nedostatečně zjištěný skutkový stav s poukazem na § 50 odst. 3 správního řádu a jednak konkrétně, že se ve správním řízení nepodařilo prokázat, že subjektem, který umístil reklamní zařízení na fasádu předmětné nemovitosti, je žalobce, tedy že žalobce není odpovědným subjektem ve smyslu ust. § 35 odst. 1 písm. h) památkového zákona.

Podle § 3 správního řádu je správní orgán povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

Podle § 50 odst. 1 správního řádu podklady pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé.

Podle § 50 odst. 2 správního řádu podklady pro vydání rozhodnutí opatřuje správní orgán. Jestliže to nemůže ohrozit účel řízení, může na požádání účastníka správní orgán připustit, aby za něj podklady pro vydání rozhodnutí opatřil tento účastník. Nestanoví-li zvláštní zákon jinak, jsou účastníci povinni při opatřování podkladů pro vydání rozhodnutí poskytovat správnímu orgánu veškerou potřebnou součinnost.

Podle § 50 odst. 3 správního řádu správní orgán je povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.

Podle § 52 účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.

K obecně pojaté námitce spočívající v tvrzeném, nedostatečně zjištěném skutkovém stavu (s poukazem na § 50 odst. 3 správního řádu), aniž by v žalobce uvedl konkrétní obsah této námítky, soud po seznámení se se spisovým materiálem uvádí, že námitka je vyvrácena obsahem správního spisu, který odráží průběh správního řízení a skutečnost, že správní orgány shromáždily důkazní prostředky (fotodokumentace vztahující se k předmětnému deliktu, přípisy a vyjádření účastníka řízení, vyjádření správce nemovitosti, nájemní smlouva) v dostatečné míře a vyvodily z nich skutkové závěry odpovídající skutkovým zjištěním.

K námitce, kterou žalobce konkretizuje nedostatečnost skutkových zjištění tím, že žalobce není odpovědným subjektem ve smyslu ust. § 35 odst. 1 písm. h) památkového zákona, neboť se ve správním řízení nepodařilo prokázat, že umístil reklamní zařízení na fasádu předmětné nemovitosti, soud zjistil ze správního spisu, že

- přípisem ze dne 26.5.2011 vyzval magistrát (s ohledem na námitku účastníka řízení, že neprováděl umístění reklamního zařízení a přitom jako jediný může disponovat předmětem nájmu) ke sdělení, kdo umístil uvedenou reklamní plachtu na nemovitost č.p. 48, k.ú. Smíchov, ul. Nádražní 92 v Praze 5;

- přípisem ze dne 22.6.2011 (doručeným magistrátu dne 23.6.2011) sdělil účastník řízení k výzvě, že se smluvně dohodl se svým obchodním partnerem, že tento obchodní partner realizuje umístění reklamního zařízení na uvedenou fasádu budovy. Mezi společnostmi tédwa

s.r.o. a jejím obchodním partnerem je sjednána povinnost mlčenlivosti, jejíž porušení je sankcionováno značnou smluvní pokutou, z tohoto důvodu společnost tédwa s.r.o. nemůže magistrátu sdělit označení tohoto obchodního partnera. Společnost tédwa s.r.o. se pokusí získat svolení obchodního partnera ke sdělení jeho identifikace v rámci správního řízení;

- dne 13.7.2011 se zástupce účastníka řízení dostavil na magistrát a uvedl, že společnost tédwa s.r.o. plachtu na nemovitost neumístila, z důvodu uzavřené smlouvy s klientem nemůže sdělit, kdo plachtu na nemovitost umístil, neboť jí hrozí vysoká sankce;

- v přípisě ze dne 26.7.2011 (doručeném magistrátu dne 29.7.2011) účastník řízení sdělil, že ačkoli smluvní vztah společnosti tédwa s.r.o. se subjektem, který realizoval umístění reklamního zařízení na předmětnou fasádu budovy, neumožňoval společnosti tédwa s.r.o. předčasné ukončení umístění reklamního zařízení na fasádě, tak společnost tédwa s.r.o. na základě stanovisek správního orgánu v probíhajícím správním řízení docílila možnost předčasného odstranění reklamního zařízení z fasády, a to v průběhu měsíce ledna roku 2012. Uvedený postup je možno provést za cenu velmi vysokých kompenzací, které je povinna společnost tédwa s.r.o. splnit ve prospěch smluvního partnera, který reklamní zařízení na fasádu budovy umístil.

Protože námitku nesprávně posouzené otázky odpovědnosti společnosti tédwa s.r.o. vznesl žalobce již ve správním řízení, vypořádaly se s ní již oba správní orgány. Magistrát na str. 4 rozhodnutí ze dne 3.8.2011 mj. uvedl, že tvrzení o tom, že mezi odpovědným subjektem a jeho obchodním partnerem je sjednána povinnost mlčenlivosti, jejíž porušení je sankcionováno značnou smluvní pokutou a z tohoto důvodu nemůže magistrátu sdělit obchodního partnera, který pravděpodobně provedl umístění reklamního zařízení na fasádu domu, je čistě účelové ve snaze vyhnout se postihu ve formě pokuty za umístění reklamního zařízení na nemovitosti bez závazného stanoviska magistrátu, odboru památkové péče dle § 14 odst. 1 památkového zákona. Odpovědnost za správní delikt je objektivní odpovědností a odpovědným subjektem je společnost tédwa s.r.o., jakožto nájemce části nemovitosti, kdy nájem byl sjednán za účelem umístění zařízení (reklamy). Dotčená nemovitost se nachází v památkové zóně Smíchov vymezené vyhláškou hl.m.Prahy č. 10/1993 Sb. hl.m. Prahy, o prohlášení části území hl. m. Prahy za památkové zóny a o určení podmínek ochrany.

Odvolací orgán konstatoval, že tvrzení účastníka řízení, že to nebyl on, kdo zařízení na předmětnou budovu umístil, nýbrž jeho obchodní partner, kterého nemůže identifikovat, není totožné s jeho tvrzením v počáteční fázi řízení, kdy uváděl, že nevěděl o tom, že předmětná nemovitost se nachází v památkové zóně a že je povinen si k umístění zařízení vyžádat závazné stanovisko. Takový posun v tvrzeních má vliv na hodnocení věrohodnosti a vypovídací hodnotu jednotlivých tvrzení účastníka. Magistrát již konstatoval, že s účastníkem řízení bylo vedeno několik sankčních řízení za naplnění stejné skutkové podstaty a tudíž není možné, aby účastník řízení nevěděl, že se jedná o památkovou zónu, z uvedeného důvodu je možno označit takové tvrzení odvolatele za nepravdivé. K námitce, že reklamní zařízení na nemovitosti neumístil účastník řízení, nýbrž jeho obchodní partner, odvolací orgán dodal, že účastník řízení byl povinen své tvrzení doložit, tj. označit důkaz tuto skutečnost prokazující. Své tvrzení však nijak nedoložil a na výzvu správního orgánu ohledně identifikace tohoto subjektu reagoval odmítnutím sdělení této skutečnosti, aniž by uvedl zákonný důvod. Lze tak shrnout, že účastník řízení neoznačil důkaz na podporu svého tvrzení, ani neposkytl správnímu orgánu I. stupně požadovanou součinnost.

Podle ust. § 35 odst. 2 písm. h) památkového zákona obecni úřad obce s rozšířenou působností uloží pokutu až do výše 2 000 000 Kč právnické osobě, nebo fyzické osobě oprávněné k podnikání, jestliže při výkonu svého podnikání provádí stavbu, změnu stavby, terénní úpravy, umístění nebo odstranění zařízení, odstranění stavby, úpravu dřevin nebo udržovací práce na nemovitosti, která není kulturní památkou, ale je v památkové rezervaci, v památkové zóně, v ochranném pásmu nemovité kulturní památky, nemovité národní kulturní památky, památkové rezervace nebo památkové zóny bez závazného stanoviska obecního úřadu obce s rozšířenou působností podle § 14 odst. 2 nebo nedodržuje podmínky uvedené v tomto závazném stanovisku, nejde-li o případ vyloučení povinnosti tohoto vlastníka (správce, uživatele) vyžádat si závazné stanovisko (§ 17).

V daném případě nečiní žalobce sporným, že v období od července r. 2010 do 31.5.2011 bylo na fasádě budovy č.p. 48, postavené na pozemku parc. č. 513 v k.ú. Smíchov, obci Praha, nacházející se na území památkové zóny Smíchov, umístěno velkoplošné reklamní zařízení s nápisem „O nakupování víme vše, www.centrumchodov.cz“, a dva kusy nasvětlovacích reflektorů, a to bez závazného stanoviska příslušného správního orgánu vydaného podle § 14 odst. 2 památkového zákona. Svou obranu staví žalobce na tvrzení, že není subjektem odpovědným za umístění předmětného reklamního zařízení, což vyvozuje ze skutečnosti, že i když byl v označeném období nájemcem předmětné části fasády, reklamní zařízení umístil na fasádu jiný subjekt, jeho obchodní partner, s nímž uzavřel smlouvu. Současně žalobce odmítl obchodního partnera identifikovat z důvodů, které si žalobce smluvně sjednal se svým obchodním partnerem.

Městský soud v Praze předně konstatuje, že památkový zákon upravuje odpovědnost za správní delikt obsažený v ust. § 35 odst. 2 písm. h) jako odpovědnost se znaky odpovědnosti objektivní. Této odpovědnosti se proto nelze zprostit odkazem na smluvní ujednání či odkazem na porušení povinnosti ze strany jiného (tedy např. i smluvního) subjektu. Sama tvrzená skutečnost, že žalobce uzavřel se svým obchodním partnerem smlouvu, kterou mu umožnil realizovat umístění velkoplošné reklamní zařízení s nápisem „O nakupování víme vše, www.centrumchodov.cz“ a dvou kusů nasvětlovacích reflektorů, na fasádě budovy č.p. 48, postavené na pozemku parc. č. 513 v k.ú. Smíchov, obci Praha, nacházející se na území památkové zóny Smíchov, nemohla žalobce zbavit jeho odpovědnosti. Umístěním předmětného reklamního zařízení bez závazného stanoviska příslušného správního orgánu došlo k porušení § 14 odst. 2 památkového zákona, které ukládá uživateli nemovitosti, jež se nachází na území památkové zóny, vyžádat si předem k umístění zařízení závazné stanovisko příslušného orgánu státní památkové péče. Skutečnost nesplnění této povinnosti znamená naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 35 odst. 1 písm. h) památkového zákona.

V daném případě na základě nájemní smlouvy č. 84/0/OOA/07 ze dne 30.11.2007, ve znění pozdějších dodatků, měl žalobce v pronájmu předmětnou část fasády budovy č.p. 48 postavené na pozemku parc. č. 513 v k.ú. Smíchov. Dle čl. I. odst. 2 věty druhé nájemní smlouvy pronajímatel přenechává nájemci předmět nájmu do užívání za účelem umístění a provozování reklamního zařízení, reklamy. Bylo však povinností žalobce jako uživatele části fasády budovy č.p. 48, postavené na pozemku parc. č. 513 v k.ú. Smíchov v rozhodné době vyžádat si předem před umístěním předmětného reklamního zařízení závazné stanovisko příslušného orgánu státní památkové péče ve smyslu ust. 14 odst. 2 památkového zákona, neboť výše označená nemovitost se nachází na území památkové zóny Smíchov. Pokud tak žalobce neučinil (což žalobce nijak nevyvrací), je osobou odpovědnou za naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 35 odst. 1 písm. h) památkového zákona. Spoléhal-li se, že tak učiní jiný subjekt (jak žalobce tvrdí), je tato okolnost pro jeho odpovědnost za

spáchaný správní delikt, nerozhodná. V daném případě uživatelem předmětné části budovy č.p. 48, postavené na pozemku parc. č. 513 v k.ú. Smíchov byl žalobce, proto bylo pouze na něm, aby splnil povinnost vyplývající z § 14 odst. 2 památkového zákona.

Pokud žalobce namítá, že není odpovědným subjektem ve smyslu ust. § 35 odst. 1 písm. h) památkového zákona, neboť se ve správním řízení nepodařilo prokázat, že je tím subjektem, který umístil reklamní zařízení na fasádu předmětné nemovitosti, je třeba uvést, že se staví do pozice toho, komu je sice známo, který subjekt konkrétně velkoplošné reklamní zařízení s nápisem „O nakupování víme vše, www.centrumchodov.cz“ a dva kusy nasvětlovacích reflektorů na fasádu předmětné budovy umístil, nechce jej však identifikovat, protože s tímto subjektem, kterého označuje za svého obchodního partnera, uzavřel smlouvu, v níž si sjednal s obchodním partnerem „značnou smluvní pokutu“. Protože uvedené tvrzení žalobce nemá vliv na posouzení jeho odpovědnosti (viz výše), je lhostejno, že žalobce uvedené tvrzení v průběhu správního řízení žádným důkazním prostředkem nepodpořil. Soud se zcela shoduje se závěrem správních orgánů, že uváděné tvrzení žalobce má pouze účelový charakter a žalobce se takto snaží vyhnout své odpovědnosti za spáchaný správní delikt a odvrátit sankci, která mu byla podle ust. § 35 odst. 2 písm. h) památkového zákona uložena.

Závěrem žalobce navrhl v žalobě, aby soud zrušil napadená rozhodnutí a pokud je nezruší, pak aby výši uložené pokuty za správní delikt snížil, nebo od ní vůbec upustil ve smyslu ust. § 65 odst. 3 s.ř.s. Blíže tento návrh žalobce neodůvodnil.

Jak již judikoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 4. 2012, č.j. č. j. 7 As 22/2012 – 23 „Úkolem soudu je přezkum napadených rozhodnutí co do zákonnosti ve smyslu ust. § 78 odst. 1 s. ř. s., ale v případě, kdy správní orgán při udělení pokuty nevybočil ze zákonných mezí a své rozhodnutí řádně odůvodnil, může soud výši pokuty moderovat. Toto oprávnění vyplývá z odst. 2 citovaného ustanovení, podle něhož, rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě. V rozsudku ze dne 30. 9. 2010, č. j. 7 As 71/2010 – 97, publ. pod č. 2209/2011 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud uvedl, „*že ukládání trestu je založeno na dvou základních principech – principu zákonnosti trestu a individualizace trestu. Soud v rámci moderačního práva zkoumá, zda nedošlo k excesu při individualizaci trestu, tedy zda a jak bylo přihlédnuto ke všem specifikům konkrétního případu a zda byl v rámci zákonné trestní sankce vybrán pro pachatele takový druh trestu a v té výměře, která splní účel trestu a není zjevně nepřiměřená.*“ V rozsudku ze dne 30. 6. 2008, č. j. 4 As 37/2007 – 119, www.nssoud.cz, pak Nejvyšší správní soud vyslovil, že „*hlavním kritériem při určování přiměřené výše pokuty není primárně skutková podstata deliktu, nýbrž intenzita skutkových okolností, s jakou došlo k porušení právem chráněných hodnot a zájmů v konkrétním případě.*“

Městský soud v Praze dospěl v daném případě k závěru, že uložená pokuta ve výši 45 000 Kč není pokutou zjevně nepřiměřenou, nýbrž její výše odpovídá danému porušení zákona i zákonnému rozpětí stanovenému v ust. § 35 odst. 2 písm. h) památkového zákona v rozmezí do 2 000 000 Kč; z uvedeného vyplývá, že pokuta byla uložena při dolní hranici sazby a to ve výši 2,25 % maximálně možné výše pokuty.

Pokutu v této výši s ohledem na konkrétní okolnosti posuzovaného správního deliktu, které popsal magistrát na str. 6 rozhodnutí (závažnost protiprávního jednání a doba trvání správního deliktu, včetně zohlednění skutečnosti, že jde provedená instalace je vratná), shledává soud adekvátní zjištěnému skutkovému stavu.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšné žalobkyni náhrada nákladů řízení nepřisluší a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 26. listopadu 2014

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.